

Waarde Konstantin Paustovski,

Ik schrijf u op een druilerige zomerdag vanuit Rotterdam. De stad van staal, de stad van beton. Ik heb een kantoor in het centrum en kijk op talloze andere torens en kan zelfs de grootste van alle zien: De Rotterdam, naar een ontwerp van architect Rem Koolhaas. 149 meter hoog, 160.000 vierkante meter vloeroppervlakte, 7.588 verschillende ruimtes en 60.000 vierkante meter ramen. Ik ken de glazenwasser van deze toren. Hij staat elke dag in een gondel en heeft vier emmers water en een spons mee. Drie maanden doet hij over de hele gevel, dat heeft hij me zelf verteld. En dat de Vereniging Metalen Ramen en Gevelbranche adviseert om drie à vier keer per jaar de ramen te laten lappen. Dat wil zeggen dat als het laatste raam van De Rotterdam is gedaan, het eerste weer aan de beurt is.

Ik heb gelezen dat u ooit in mijn stad bent geweest. In 1956 hebt u op een cruiseschip Rotterdam aangedaan. Het is een feit dat mij ontroert. Ik heb misschien op dezelfde grond gestaan als u. Het is als de man die een hand heeft gegeven aan de man die Elvis ooit de hand heeft geschud. Zo heb ik ontelbare malen de Holland Amerikakade afgelopen. Dronken en alleen, met meisjes die ik voorlas uit uw boeken. Op afgesleten sneakers, op keurige kalfslederen schoenen, soms ook op blote voeten, om zo dicht mogelijk bij de grond te zijn waarop u hebt gestaan. Ja, ik geef het toe. Ik heb de kasseien ook met mijn lippen beroerd. En geloof het of niet: op dat moment zag ik een icarusblauwtje rusten op de warme stenen. En ja, ik geef het opnieuw toe: ik heb ook het icarusblauwtje geprobeerd te kussen, omdat ik er zeker van was dat u dat was. U wordt 'een der uniekste en meest exotische verschijningen in de moderne Russische literatuur' genoemd, omdat u bijna zingt in uw boeken. Zo durft het u om het tweede deel van uw zesdelige biografie te besluiten met: 'Ik zat eraan te denken dat ik nooit zou geloven dat dit leven met zijn liefde, zijn streven naar waarheid en geluk, met zijn weerlichten en verre ruisen van water in de nacht zinloos en redeloos was, wie dat ook mocht beweren. Ieder van ons moet strijden voor verankering van dit leven - alom en altijd, tot aan het einde van zijn dagen.' Ik weet het, ik maak mij misschien belachelijk, maar ook deze zinnen heb ik gekust (en enkele dagen daarna natuurlijk het meisje aan wie ik dit fragment heb voorgelezen op de kasseienkade). Ik strijd enorm. Ik ben ook een exotische verschijning, ik zing ook in mijn boeken, vertel over de liefde en het streven naar geluk. Maar het regime van recensenten vindt mij te lyrisch, en de verkoop loopt terug. Ik ben van mening dat je een schrijver soms moet vergeven, omdat je er ook iets voor terugkrijgt. Warmte, troost.

Er mag tegenwoordig geen traan meer vallen, geen mens meer worden omarmd. Het hart mag niet zuchten, niet spreken, niet smachten. Soms sta ik op van mijn bureau en loop ik naar het raam. Als ik goed kijk, zie ik de glazenwasser in zijn gondel. Hij is drie maanden ouder als het laatste raam is gelapt, en dan kan hij weer opnieuw beginnen. Bij het eerste raam. Ik denk vaak aan de woorden die u in *Onrustige jeugd* heeft geschreven: 'Eén ding wist ik wel heel zeker: dat ik me al die jaren geen een keer druk gemaakt had om welvaart of vastigheid. Ik was maar van één ding bezeten geweest: de drang om te schrijven.'

Daarvoor wil ik u danken,
een Kus,

Ernest van der Kwast

Uit: *De Standaard der Letteren*, vrijdag 24 juli 2015

In de reeks *Briefgeheim*

(Een auteur schrijft een brief aan een collega, een personage of een boek)